

[Lis Møller.]

For nogle år siden blev det besluttet, at de små sygehuse skulle nedlægges. Vi skulle have store mammuthospitaler, for kun ved at bygge store enheder havde man råd til det dyre apparatur og specialister. Alligevel står operationsstuerne jo tomme den halve del af tiden.

Jeg kan godt se, at dialysebehandling, transplantationer osv. må centraliseres, men jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor en blindtarmsoperation eller et brækket ben ikke kunne behandles på det lille sygehus, som for øvrigt også var et udmærket uddannelsessted, og hvor patienten havde et navn og ikke bare et nummer. Igen var det sundhedsstyrelsen, der dekreterede.

Hvad oplever vi så nu? At den ene erfarne og dygtige overlæge efter den anden står frem og siger, at vi bygger alt for dyre sygehuse, at der er en dødsensfarlig tendens i elitesygehusbyggeriet. Professor Skinhøj, som jeg sætter meget højt, udtalte for nylig, at havde de ansvarlige — og det er vel blandt andre os herinde i tinget — i tide indset betydningen af det forebyggende arbejde, og havde de forstået muligheden i lægehusene og socialmedicinske centre, kunne elitebyggeri som Herlev sygehus være sparet.

Men jeg må tilføje, at det er svært at være medansvarlig, når man får den besked, at sådan har de kloge bestemt, altså de såkaldte eksperter. Jeg mindes, da indenrigsministeren i et svar på et spørgsmål fra mig sagde, at han ville være en stor torsk, hvis han gik imod sundhedsstyrelsens læger. Men det er altså det, de læger gør, som står midt i arbejdet.

Spørgsmålet om sygehusene får mig på ny ind på lægeuddannelsen og den fremtidige struktur. De medicinsk studerende og de unge læger prioriterer det socialmedicinske arbejde meget højt. Jeg vil gerne støtte læge Finn Kamper-Jørgensens forslag, offentliggjort i Ugeskrift for Læger, om, at der virkelig gøres noget ved sygdomsforebyggelsen. Vi har her i landet tradition for forebyggelse på visse områder, men i dag handler kun 3-4 pct. af den samlede undervisning af lægestuderende om sygdomsforebyggelse. Studenterne ønsker at lære mere om forebyggelse, derfor må det også indgå i studieplanen.

Jeg skal altså anbefale på min gruppes vegne, at der nedsættes et udvalg, som skal undersøge alle de problemer, der findes omkring lægevæsenet — og der er langt flere, end jeg har kunnet komme ind på her. Vi må i gang med alle de opgaver, som trænger sig på, og som skriger efter en rationel løsning, men arbejdet må gøres i et selvstændigt udvalg. Og jeg er da glad for, at ministeren ikke her var helt afvisende.

Kofoed: Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat af hr. Nordqvist m. fl., er faktisk identisk med det, der den 13. maj 1971 blev fremsat af hr. Kjeld Olesen m. fl.

Allerede ved behandlingen dengang blev det bl. a. påpeget, at det var en for omfattende opgave, der blev pålagt et eventuelt udvalg, når det skulle dække et så stort område. Men der var alligevel enighed om, at der var problemer, som skulle undersøges på en eller anden vis, og vi var også ved behandlingen velvillige over for problemerne. Nu skete der imidlertid det, at det var på så sent et tidspunkt af folketingssamlingen, at det udvalg, der blev nedsat, ikke kom i arbejde. Resultatet var da også, at der ikke blev nedsat noget udvalg til at undersøge disse problemer, som var lagt frem i de såkaldte 8 punkter.

Nu ved jeg ikke, hvad der egentlig er grunden til, at man fremsætter dette forslag, der tidligere har været fremsat af socialdemokratiet. Der kunne ligge en interesse i at prøve socialdemokratiet som sådan, nu når det er blevet regeringsparti. Det er efter min mening en ikke utiltalende grund for fremsættelsen af det samme forslag. Det kan jo somme tider være sundt at blive draget til ansvar for sine gyldne intentioner i de glade oppositionsdage. Det kan være fristende at gøre det, og jeg kan for så vidt godt forstå, at man har gjort det. Man kan heraf lære, at selve oppositionsdagene kan være glade og ansvarsfrie, men så kan billedet pludselig skifte, således at man kommer til at sidde på den anden side af bordet og blive præsenteret for sit eget forslag. Det kan selvfølgelig være interessant at se, hvordan ens stilling så er.

Jeg synes, jeg kan se på indenrigsministerens redegørelse her, at den er ret identisk